

Cánh Cửa Thời Gian

“Nếu sự đợi chờ dài như năm tháng, tôi xin người khép hộ cửa thời gian!”. Thơ My Sơn...tôi nhớ lúc Việt Nam / có chinh chiến, nhiều người đi kẻ ở...

Tôi đọc My Sơn, tôi ngỡ ngỡ / tiếng lòng mình chan sớt cùng ai. Chiến tranh Việt Nam thường là cuộc chiến kéo dài...Cha Mẹ đợi những thằng con trai đi biên biệt, những người thương nhớ nhau mỗi mòn đôi mắt biếc. My Sơn có nhiều bài thơ rất hay, bỏ nước Việt đi rồi. Đọc báo Thời Nay, thơ My Sơn, chỉ có mấy bài thôi. Nghe nói chàng đi học đâu bên Úc...

Trước năm 1975, Việt Nam tràn nước mắt. Sau tháng Tư năm 1975, nước mắt tràn ra tới Thái Bình Dương, Ấn Độ Dương. Báo Thời Nay đóng cửa, tôi không thấy nữa My Sơn. Tôi đem thơ My Sơn vào trong Cải Tạo. Thấy trong nước mắt mình có máu. Thấy trong nước mắt mình có thơ...Thấy cuộc đời như một giấc mơ!

*

*Nếu sự đợi chờ dài như năm tháng
Tôi xin người khép hộ cửa thời gian...*

Những ngày nắng chang chang, những ngày mưa lầy lội, những con sông tôi băng qua chỉ tới / những cánh rừng ngập ngựa mồ hôi. Lốp lốp tàn binh trả nợ cuộc đời. Ở nhà, Mẹ Cha thành người thiên cổ! Thương quá là thương những người là vợ / dắt con thơ lên mạn ngược thăm chồng. Bốn ngàn năm nòi giống Lạc Hồng, người với người lạc nhau như Âu Cơ lạc Lạc Long í ới. Thơ My Sơn đọc lên nghe muốn ói. Muốn như Tú Xương, dù mẹ dù cha cái giát giường! Buồn ôi buồn một thuở Quê Hương...cánh cửa thời gian mở ra toang hoác!

Những cánh tay mới đưa ra bóng tuột...Cánh cửa thời gian cứ mở...mưa gió cứ vào!

Trần Văn Lệ